

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Lucie Králové ve věci

žalobce: **Petr Ž.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Ježkem
sídlem Dvořákova 26, 702 00 Ostrava 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 – Nové Město

o zadostiučinění nemajetkové újmy, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. září 2019, č. j. 23 C 34/2018-117, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 10. října 2019, č. j. 23 C 34/2018-121,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II., III. a IV. **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně vyhověl žalobě ohledně částky 1 770 Kč [výrok I.], ohledně částky 150 000 Kč žalobu zamítl [výrok II.], uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

řízení ve výši 900 Kč [výrok III.] a dále uložil žalobci povinnost zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení částku, jejíž výše bude stanovena samostatným usnesením [výrok IV.].

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení jednak náhrady škody [ve výši 1 770 Kč] vzniklé na notebooku zajištěném při domovní prohlídce dne 16. 2. 2016, a dále finančního zadostiučinění [ve výši 150 000 Kč] nemajetkové újmy vzniklé domovní prohlídkou dne 16. 2. 2016. Proti žalobci nebylo následně zahájeno trestní stíhání, domovní prohlídka tedy byla nezákonná.
3. Žalovaná nespороvala, že u ní žalobce dne 23. 6. 2017 nároky na odškodnění uplatnil. Nároky však neshledala důvodnými. Při domovní prohlídce dne 16. 2. 2016 k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo; orgány činné v trestním řízení postupovaly při domovní prohlídce v souladu s tehdy platným právním řádem. Ani dozorující státní zástupce pochybení v postupu Policie ČR neshledal. Domovní prohlídka byla provedena na základě příkazu k domovní prohlídce, vydaného Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 0 Nt 15011/2016, který nebyl pro nezákonnost zrušen ani změněn. Ústavní stížnost, která byla proti němu podána, Ústavní soud usnesením ze dne 14. 6. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1212/2016, odmítl. Odpovědnost žalované proto nelze dovodit. Žalovaná dále uplatnila námitku promlčení nároku na finanční zadostiučinění. Stran nároku na náhradu škodu žalovaná zpochybňovala žalobcovu aktivní věcnou legitimaci.
4. Soud I. stupně na základě shodných tvrzení účastníků a na základě provedeného dokazování zjistil, že dne 16. 2. 2016 v 6:00 hodin byl po předchozím souhlasu státní zástupkyně žalobce zadržen. Proti žalobci nebylo využito oprávnění podle § 154 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně byl žalobci doručen příkaz k domovní prohlídce, vydaný Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 0 Nt 15011/2016. Žalobce si příkaz k domovní prohlídce osobně převzal v 6:05 hodin. S domovní prohlídkou v bytě Moniky Ž. na adrese xxx, bylo započato v 6:11 hodin a skončena byla v 10:00 hodin. Během prohlídky byly vydány a odňaty některé osobní věci, které se staly předmětem odborného zkoumání. Věci byly následně vydány Monice Ž.. Notebook zn. ASUS a mobilní telefon zn. HTC, vlastníkem kterých je žalobce, byly vydány poškozené. Ústavní soud usnesením ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1212/16, odmítl žalobcovu ústavní stížnost, neboť domovní prohlídka byla provedena na základě příkazu, vydaného Okresním soudem v Ostravě dne 3. 2. 2016, sp. zn. 0Nt 15011/2016. Ústavní soud nezjistil ani pochybení policejního orgánu při vlastním provádění domovní prohlídky. Orgány činné v trestním řízení neinformovaly žalobce o dalším vývoji trestního řízení č. j. KRPT-201137-142/TC-2014-070082, v rámci kterého byl žalobce veden jako podezřelý. Teprve k dotazu právního zástupce žalobce Policie ČR připisem ze dne 8. 3. 2017 sdělila, že trestní věc již byla skončena rozhodnutím Okresního soudu v Karviné. Dne 23. 6. 2017 žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody ve výši 1 770 Kč a nárok na přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč.
5. S odkazem na § 13 a § 26 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „OdpŠk“], ve spojení s § 2952 a § 2900 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník [dále jen „o. z.“], soud I. stupně uzavřel, že žalovaná odpovídá za škodu vzniklou na vydaných věcech, a žalobě v rozsahu 1 770 Kč vyhověl. V případě nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy soud I. stupně s odkazem na § 5 písm. b/, § 7, § 8, § 13, § 31a OdpŠk neshledal žalobu důvodnou. Pokud žalobce tvrdil coby příčinu nemajetkové újmy nesprávný úřední postup při domovní prohlídce, je s ohledem na obranu žalované, která uplatnila námitku promlčení, nárok promlčen. Domovní prohlídka byla provedena dne 16. 2. 2016, nejpozději tohoto dne došlo k zásahu do práv žalobce a nejpozději tohoto dne žalobce věděl, jaké duševní útrapy, jaké zásahy do života mu domovní prohlídka způsobila. Od následujícího dne počala běžet šestiměsíční promlčecí doba dle § 32 odst. 3 OdpŠk, která uplynula

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

dne 16. 8. 2016. Pokud žalobce nárok předběžně uplatnil u žalované až dne 23. 6. 2017, uplatnil ho již po uplynutí promlčecí lhůty a ke stavení jejího běhu proto nedošlo. Soud I. stupně upozornil, že pro počátek běhu promlčecí lhůty není podmínkou to, zda se žalobce dozvěděl, že se jednalo o nesprávný úřední postup, ale žalobcova vědomost nepříznivých důsledků tohoto postupu v jeho poměrech. Soud I. stupně dále rozvedl, že domovní prohlídka byla provedena na základě rozhodnutí soudu, které nebylo pro nezákonnost zrušeno ani změněno. Odpovědnostním titulem proto není ani nezákonné rozhodnutí. Argumentoval-li žalobce, že se o nesprávnosti, nezákonnosti domovní prohlídky dozvěděl až ze sdělení Policie ČR ze dne 8. 3. 2017, dle názoru soudu I. stupně platí, že skutečnost, že nebylo zahájeno trestní stíhání žalobce, nezpůsobuje nesprávnost domovní prohlídky ani nezákonnost rozhodnutí o ní. Rozhodnutí o domovní prohlídce bylo nadto podrobena ústavnímu přezkumu a Ústavní soud žádné pochybení neshledal. Soud I. stupně proto uzavřel, že k nesprávnému úřednímu postupu ani k vydání nezákonného rozhodnutí nedošlo a žalobu ohledně částky 150 000 Kč zamítl. Dokazování za účelem zjištění zadostiučinění, které by odpovídalo nemajetkové újmě žalobce, soud I. stupně pro nadbytečnost neprováděl. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně s odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř. a přiznal žalované, která byla v řízení neúspěšná jen v poměrně nepatrné části, plnou náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, což představuje 3 paušální náhrady nezastoupeného účastníka ve výši 3 x 300 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu určil soud I. stupně ze vzájemného poměru tarifních hodnot uplatněných nároků. O nákladech vzniklých v řízení státu rozhodl soud I. stupně podle výsledků řízení ve smyslu § 148 odst. 1 o. s. ř. a uložil povinnost k jejich náhradě žalobci s tím, že jejich výši určí v samostatném usnesení.

6. Proti zamítavému výroku II. a nákladovému výroku III. rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání. Navrhoval, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se žalobě i ohledně požadovaného finančního zadostiučinění vyhovuje. Namítal nesprávné právní posouzení počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty. Vytýkal soudu I. stupně, že směřuje zásah do práva a újmu a že postuluje, že žalobce měl ihned vědět nejenom o své újmě, ale rovněž o tom, kdo za ni odpovídá. Den realizace domovní prohlídky nemohl být počátkem běhu subjektivní promlčecí lhůty, neboť toho dne žalobce nemohl vědět, zda je postup policejního orgánu oprávněným zásahem či nikoliv. V případě oprávněného zásahu by u žalobce újma nevznikla. Až dne 8. 3. 2017, kdy se žalobce z přípisu Policie ČR dozvěděl, že proti němu trestní řízení neběží a že domovní prohlídka oprávněná nebyla, počala běžet šestiměsíční promlčení lhůta. Nárok proto promlčen není. Žalobce dále vytýkal soudu I. stupně, že se nevypořádal s žalobcovou argumentací, že se při zásazích způsobených trestně procesními prostředky oprávněnost zásahu dovozuje ex post podle výsledku trestního řízení. Je-li na roveň nezákonného rozhodnutí považováno usnesení o zahájení trestního řízení v případech, kdy nedojde k odsouzení obviněného, tím spíše je třeba na roveň nezákonného rozhodnutí postavit příkaz k domovní prohlídce ve věci, v níž nakonec ani není podezřelému sděleno obvinění. Dle žalobce pochybil soud I. stupně i při rozhodnutí o nákladech řízení mezi účastníky. Předmětem žaloby byly dva samostatné nároky, přičemž žalobce byl ohledně jednoho nároku zcela úspěšný. V důsledku úvahy soudu I. stupně stran poměru úspěchu a neúspěchu žalované v řízení, nebude žalobci vrácen ani soudní poplatek, který vynaložil na uplatnění nároku, který mu byl přiznán.
7. Žalovaná navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu jako správný potvrdil a aby žalované přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o. s. ř., včetně správnosti postupu v řízení předcházejícím jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Odvolací soud pro stručnost odkazuje na skutková zjištění soudu I. stupně. V odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně zcela jasně vyjádřil, o jaké důkazy (shodná tvrzení stran) opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Skutkový stav nedoznal žádných

změn ani v odvolacím řízení, když nebylo třeba opakovat či doplňovat dokazování. Ostatně ani žalobce v odvolání námitky proti konkrétním skutkovým zjištěním soudu I. stupně neuplatnil.

10. Soud I. stupně při posuzování důvodnosti nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy aplikoval odpovídající ustanovení OdpŠk.
11. Z tvrzení žalobce a rovněž z jeho odvolacích námitek vyplývá, že vznik nemajetkové újmy spojuje s tím, že domovní prohlídka neměla být vůbec provedena, nikoliv však s tím, že příkaz k domovní prohlídce je „správný“, avšak při jejím provedení došlo k jinému nesprávnému úřednímu postupu. Z tvrzení žalobce nevyplývá exces policejního orgánu při provádění domovní prohlídky. Žalobce se domnívá, že domovní prohlídka byla nesprávná či nezákonná (ukázala se být zpětně nesprávnou či nezákonnou), protože následně nebylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Žalobce tedy argumentuje proti správnosti příkazu, kterým byla domovní prohlídka nařízena. Soud I. stupně v tomto směru zcela správně uvážil, že následný vývoj v trestním řízení by s ohledem na skutečnost, že domovní prohlídka byla provedena na základě rozhodnutí soudu, mohl být významný z hlediska odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí.
12. Judikatura je však ustálena v závěru, že soudu v odškodňovacím řízení nepřísluší přezkoumávat příkaz k domovní prohlídce. Tomu brání zejména podmínka uvedená v § 8 odst. 1 OdpŠk, dle které je rozhodnutí možno považovat za nezákonné pouze tehdy, bylo-li pravomocné rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno nebo změněno. A Nejvyšší soud konkrétně ve vztahu k příkazu k domovní prohlídce uzavřel, že *„splnění požadavku změny či zrušení rozhodnutí pro nezákonnost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) nelze obecně nabrát předběžným posouzením rozhodnutí jako nezákonného v odškodňovacím řízení ani v případě prvostupňových rozhodnutí, proti nimž není přípustný opravný prostředek“* [vizte rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 4286/2013, uveřejněný pod číslem 35/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní]. Bylo tedy na žalobci, aby prostřednictvím opravných prostředků brojil proti k příkazu k domovní prohlídce. V případě příkazu k domovní prohlídce je pak jediným možným prostředkem nápravy podání ústavní stížnosti. Soud I. stupně ostatně provedeným dokazováním zjistil, že příkaz byl v daném případě podroben přezkumu Ústavního soudu, který ovšem ústavní stížnost žalobce odmítl. Podmínka „nezákonnosti“ příkazu, zakotvená v § 8 odst. 1 OdpŠk, proto splněna nebyla.
13. Odvolací soud nepřisvědčil odvolací námitce žalobce, že se domovní prohlídka stala nezákonnou, nesprávnou zpětně s ohledem na výsledek trestního stíhání. V rozsudku ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3310/2013, uveřejněném pod číslem 8/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vyložil náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II ÚS 590/08, ve světle plenárního náleží Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 11/10, a mimo jiné uvedl, že *„nedojde-li k vydání odsuzujícího rozsudku, nelze z toho bez dalšího dovozovat nesprávnost postupu orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání.“* Z výsledku trestního řízení tedy nelze zpětně usuzovat na nezákonnost všech úkonů trestního řízení. Ani žalobcův příměr není správný, judikatura nedovodila, že by osvobozující rozsudek činil domovní prohlídku, resp. příkaz k domovní prohlídce nezákonným [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. I. ÚS 1803/17]. Ústavní soud naopak ve svém usnesení ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. II. ÚS 1149/14, uvedl, že *„povinností orgánů činných v trestním řízení je v souladu se zásadou oficiality a zásadou vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu) prověřovat skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, a to tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Policejní orgán je povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž základě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele (§ 158 odst. 1 trestního řádu). Soud rozhodující o náhradě škody nemůže o náhradě škody rozhodnout“*

pouze na základě tvrzení stěžovatele, že zásahy do jeho práv v souvislosti s vyšetřováním byly dle jeho názoru nedůvodné. Stejně tak nemůže soud o náhradě škody rozhodnout ani jen na základě toho, že v průběhu domovní prohlídky a navazujícího vyšetřování nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly podezření z jakéhokoliv trestného činu a stěžovatel tak musel strpět jistá omezení, přestože mu následně nebylo sděleno obvinění.“

14. V nálezu ze dne 22. 10. 2018, sp. zn. III. ÚS 2062/18, Ústavní soud dále seznal, že za zákonné zadržení osoby podezřelé, proti které nebylo zahájeno trestní stíhání, která tedy nebyla následně odsouzena, automaticky odškodnění nenáleží. Taková osoba by byla se svou žalobou na odškodnění úspěšná pouze v případě, že by při zadržení došlo k nesprávnému úřednímu postupu nebo k zadržení došlo na základě nezákonného rozhodnutí.
15. Při zohlednění výše uvedeného odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně uzavřel, že příkaz k domovní prohlídce není nezákonným rozhodnutím a že ve vztahu k odpovědnostnímu titulu v podobě nesprávného úředního postupu se domovní prohlídka z důvodu, že po jejím provedení nenásledovalo trestní stíhání žalobce, nestala nezákonnou či nesprávnou. Základní podmínka pro přiznání zadostiučinění podle OdpŠk, tedy existence nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí, není v projednávané věci dána. A nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy není již pro absenci odpovědnostního titulu důvodný.
16. Nad rámec uvedeného přisvědčuje odvolací soud rovněž úvaze soudu I. stupně o promlčení žalovaného nároku v případě, že by při domovní prohlídce k nesprávnému úřednímu postupu došlo. Podle § 32 odst. 3 věty první OdpŠk se nárok na náhradu nemajetkové újmy promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě. V případě újmy vzniklé nesprávným úředním postupem se počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty odvíjí od okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl, že mu újma vznikla, tj. že v jeho poměrech nastaly nepříznivé důsledky, nikoliv od okamžiku, kdy se dozvěděl o nesprávném úředním postupu coby škodné události, jak mylně dovozuje žalobce. Pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty totiž není podmínkou, aby se poškozený dozvěděl o tom, že se jedná o nesprávný úřední postup. Přeneseno do poměrů souzené věci, pokud by nesprávným úředním postupem bylo nesprávné, nezákonné provedení domovní prohlídky, okamžik vzniku újmy by byl totožný s okamžikem, kdy se žalobce o újmu dozvěděl, neboť by újmu pocíťoval právě při provádění domovní prohlídky [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2040/2012]. Jak správně dovodil již soud I. stupně, byla-li domovní prohlídka provedena dne 16. 2. 2016, počala promlčecí lhůta běžet dne 17. 2. 2016 a uplynula dne 16. 8. 2016 [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 962/2012], neboť konec lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá [vizte § 605 odst. 2 o. z.]. Nárok na zadostiučinění byl u žalované předběžně uplatněn až dne 23. 6. 2017, tedy až po uplynutí promlčecí lhůty dle § 32 odst. 3 OdpŠk, a ke stavení promlčecí lhůty ve smyslu § 35 odst. 1 OdpŠk nedošlo.
17. Odvolací soud proto postupem dle § 219 o. s. ř. odvoláním napadený výrok II. rozsudku jako věcně správný potvrdil, a to včetně akcesorických nákladových výroků III. a IV.
18. Soud I. stupně nepochybil, pokud o náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl s odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř. jedním výrokem. Žalobce byl stran nároku na náhradu škody ve výši 1 770 Kč zcela úspěšný, stran nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním byla naopak zcela úspěšná žalovaná.
19. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, dospěl k závěru, že odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu OdpŠk, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené

podle § 9 odst. 4 písm. a/ advokátního tarifu. Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada škody v penězích, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu platí, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. V daném případě, kdy žalobce uplatnil jednou žalobou dva nároky, to pak znamená, že se za tarifní hodnotu považuje částka 51 770 Kč (1 770 Kč + 50 000 Kč). Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka soud I. stupně správně vycházel ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, uveřejněné pod číslem 68/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní]. Při srovnání tarifních hodnot u obou nároků, je zřejmé, že žalovaná byla v řízení neúspěšná jen v poměrně nepatrné části a má proto dle § 142 odst. 3 o. s. ř. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Žalované náleží dle § 151 odst. 3 o. s. ř. paušální náhrada ve výši 3 x 300 Kč, a sice za vyjádření k žalobě a za účast na 2 jednáních [§ 1 odst. 3 písm. a/ a c/ a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu].

20. Správně rozhodl soud I. stupně rovněž o nákladech řízení státu, když povinnost k jejich náhradě uložil podle výsledků řízení žalobci, u kterého nebyly ani zjištěny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků [srov. § 148 odst. 1 o. s. ř.].
21. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a v odvolacím řízení zcela úspěšně žalované přiznal jejich náhradu ve výši 600 Kč, což představuje v souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř. paušální náhradu ve výši 2 x 300 Kč za přípravu k odvolacímu jednání a za účast na odvolacím jednání dle § 1 odst. 3 písm. b/ a c/ a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.
22. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak [§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.]. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Praha 5. května 2020

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.